

Jej otvorené pery
akoby sa chystali prehovoriť.
Jej mŕtve telo zamrznuté v ľade...

A nie je jediná.

DIEVČA V ĽADE



**ROBERT
BRYNDZA**



Robert Bryndza

DIEVČA V ĽADE

Jej otvorené pery
akoby sa chystali prehovoriť.
Jej mŕtve telo zamrznuté v ľade...

A nie je jediná.

DIEVČA V ĽADE



**ROBERT
BRYNDZA**

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

THE GIRL IN THE ICE

Robert Bryndza

THE GIRL IN THE ICE © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu *The Girl in the Ice*, vydaného nakladateľstvom Bookouture v roku 2016, preložila Noemi Gieratová

Zodpovedná redaktorka Eva Musilová

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007



Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2018

Tlač CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-0907-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-0906-7 (PDF)

ISBN 978-80-271-0740-7 (print)

Na Slovensku objednávajte knihy na adrese:

Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,

Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk,

www.grada.sk.

Venované Jánovi, ktorý ma sprevádza životom,
keď je veselohrou, aj teraz, keď je drámou.

PROLÓG

Keď sa Andrea Douglas-Brownová ponáhľala prázdnu hlavnou ulicou, chodník sa ligotal v mesačnom svetle. Vysoké podpätky jej topánok naň ticho klopkali v často prerušovanom rytme, čo bol následok množstva vodky, ktoré vypila. Januárový vzduch bol ostrý a koža ju na holých nohách od chladu páčila. Vianoce a Nový rok boli nenávratne preč. Zostala po nich len studená prázdnota. Míňala výkladné skrine ponorené do tmy. Ich temnotu rušil len obchod s alkoholom stojaci priamo pod blikajúcou lampou pouličného osvetlenia. Vnútri obchodu sedel nad žiariacou obrazovkou laptopu zhrbený Ind, ktorý si ju vôbec nevšimol, keď prechádzala okolo.

Andreu po odchode z krčmy poháňala zlosť. Nevnímala, kam vlastne ide, až do chvíle, keď výklady obchodov zmizli a nahradili ich veľké domy stojace ďaleko od chodníka. Konáre mohutného breštu vytvárali neurčitú kostru. Vzpínali sa nahor a mizli niekde v bezhviezdnom nebi. Andrea zastala a oprela sa o múr, aby nabrala dych. Krv jej pulzovala v celom tele a ľadový vzduch ju pri každom nádychu páčil. Obzrela sa a videla, že sa dostala pomerne ďaleko a je takmer v polovici kopca.

Cesta sa tiahla ako stužka melasy, kúpajúca sa v oranžovom svetle so-
díkových lúčov. Na úpätí kopca stála vlaková zastávka, ktorá sa topila
v úplnej tme. Andrea bola zo všetkého toho ticha a chladu stiesnená.
Jediné, čo sa tu hýbalo, bol obláčik pary, ktorý v mrazivom vzduchu
vychádzal z jej úst. Ružovú kabelku si strčila pod pazuchu a rozhladla
sa. Spokojná zistením, že nikto nie je nablízku, si vyhrnula predok tes-
ných šiat a vytiahla iPhone zastrčený za nohavičkami. Krypt telefónu so
Swarovského krištálmi sa v oranžovom pouličnom svetle lenivo zaligo-
tal. Displej ukazoval, že tu nie je žiaden signál. Zakľala, strčila telefón
späť do nohavičiek a otvorila malú ružovú kabelku. Vnútri ležal starší
iPhone, tiež s nápadným Swarovského krytom, ale niekoľko kamien-
kov na ňom chýbalo. Ani jeho displej neukazoval signál.

Andrea cítila, ako sa jej zmocňuje panika. Rozhládala sa okolo
seba. Domy stáli ďaleko od cesty, ukryté za vysokými živými plotmi
a železnými bránami. Keď sa dostane hore na kopec, pravdepodobne
bude mať signál. Čert to ber, povedala si, potom už zavolá otcovu
vodičovi. Vymyslí si nejaké vysvetlenie, ako sa dostala na juh od rie-
ky. Zapla si kratučkú koženú bundičku, ruky si preložila cez hrudník
a vyrazila smerom nahor. Starý iPhone stále zvierala v ruke ako nejaký
talizman.

Keď za ňou zaburácal motor automobilu, otočila hlavu a zažmurkala
do žiary reflektorov. Jasné svetlo jej dopadalo na holé nohy, takže si pri-
padala byť ešte odhalenejšia. Jej nádej, že by to mohol byť taxík, zmizla,
keď videla, že strecha auta je nízka a nesvieti na nej nápis „TAXI“. Oto-
čila sa a pokračovala v chôdzi. Zvuk motora zosilnel, reflektory jej svie-
tili nad hlavou a na chodníku pred ňou vytvárali veľký kruh. Ubehlo
niekoľko sekúnd, ale svetlá ju stále prenasledovali. Ich žiara bola taká

nástojčivá, že ju takmer až cítila. Otočila sa a zahľadela sa do prudkého svetla. Auto spomalilo a nenáhľivo išlo pár metrov za ňou.

Keď zistila, čie je to auto, vzkypela v nej zlosť. Pohodila dlhými vlasmi, obrátila sa a pokračovala v stúpaní do kopca. Auto mierne zrýchlilo, aby sa udržalo v tesnom závese. Jeho sklá boli tónované. Silné dunenie a šumenie audiosystému jej vibrovalo v krku a hučalo v ušiach. Prudko zastala. Auto zostalo stáť o pár sekúnd neskôr a o niekoľko desiatok centimetrov cúvľo, takže okno vodiča sa ocitlo na jej úrovni. Hlas reproduktorov utíchol. Motor hučal.

Andrea sa naklonila a pozrela sa do atramentovo tónovaného okienka, v ktorom sa však odrážala iba jej vlastná tvár. Zohla sa a pokúsila sa otvoriť dvere, ale tie boli zamknuté. Buchla do okienka plochou stranou ružovej kabelky a znovu sa pokúsila dvere otvoriť.

„Nehrám žiadne hry a to, čo som povedala predtým, myslím vážne!“ zakričala. „Alebo otvor tie dvere, alebo... alebo...“

Auto sa ani nepohlo a motor ďalej hučal.

Alebo čo? zdalo sa, že hovorí.

Andrea si zasunula kabelku pod pazuchu a prudko vztýčila prostredník smerom k tónovanému sklu. Potom sa pobrala ďalej, aby zdolala poslednú časť kopca až k jeho vrcholu. Kmeň mohutného stromu, ktorý rástol pri okraji chodníka, sa ocitol medzi ňou a svetlometmi auta, takže si znovu skontrolovala telefón. Zdvihla ho nad hlavu a snažila sa zistiť, či má signál. Na oblohe neboli žiadne hviezdy a oranžovohnedý mrak sa zdal byť tak nízko, že by sa ho mohla dotknúť, ak by natiahla ruku. Auto sa pomaly rozbehlo a vedľa kmeňa opäť zastavilo.

Andrea cítila, ako jej telo zaplavuje vlna strachu. Ostala v tieni stromu a pozorne sa rozhliadla po okolí. Husté živé ploty lemovali chod-

níky z oboch strán cesty, ktorá sa tiahla ďaleko dopredu do rozprestierajúceho sa predmestského šera. Potom si na druhej strane niečo všimla – uličku vedúcu medzi dvoma veľkými domami. Podarilo sa jej prečítať malý nápis: Dulwich 1¼.

„Chyť ma, ak to dokážeš,“ zamrmľala. Zhlboka sa nadýchla a vyrazila cez cestu – lenže noha sa jej zakliesnila medzi silnými koreňmi stromu, ktoré si prerazili cestu dlažbou. Vyvrtnutým členkom jej prešla bolesť. Stratila rovnováhu, bokom narazila na obrubník a z ruky jej prudko vyletela kabelka spolu s telefónom. Spadla na cestu a hlava jej s dutým buchnutím udrela o asfalt. Omámene ležala v žiare reflektorov.

Keď svetlá auta zhasli, Andrea sa ponorila do tmy.

Počula, ako sa otvárajú dvere, a pokúsila sa vstať, ale cesta sa pod ňou nakláňala a točila. V jej zornom uhle sa objavili nohy v modrých džínoch...

Z rozmazaného páru drahých tenisiek sa stali štyri. Natiahla ruky, pretože čakala, že jej známa postava pomôže, ale namiesto toho jej ruka v koženej rukavici rýchlym pohybom zovrela nos a ústa. Druhá ruka jej obľapila plecia a tlačila ich k telu. Koža na rukavici pôsobila na jej pokožku mäkko a teplo, ale prsty vnútri ju tisli takou silou, ktorá ju šokovala. Postava ju prudko postavila, rýchlo ju dotiahla k zadným dverám auta a strčila ju dnu, takže na sedadlá dopadla pozdĺžne. Len čo sa za ňou zabuchli dvere, chlad zmizol. Andrea ležala v šoku a nechápala, čo sa práve stalo.

Keď sa postava usadila na sedadlo spolujazdca a zavrela za sebou dvere, auto sa naklonilo. Centrálné zamykanie cvaklo a zabzučalo. Andrea počula, ako sa otvorila odkladacia priehradka na palubnej doske, niečo zašušťalo a priehradka sa zaklapla. Auto sa zakývalo, keď posta-

va preliezla medzerou medzi prednými sedadlami a sťažka jej dosadla na chrbát, pričom jej vytlačila vzduch von z pľúc. O chvíľu neskôr jej tenký plastový pásik spojil k sebe zápästia. Ruky mala pevne zviazané za chrbtom a pásik sa jej zarezával do kože. Postava rýchlym a svižným pohybom posunula jej telo dole, takže ju svalnaté stehná tlačili na spútaných zápästiach. Bolesť v členku zosilnela, keď postava s vibrujúcimi zvukmi odvinula silnejší pásik a zviazala jej k sebe členky. Neznesiteľný zápach borovice z osviežovača vzduchu sa miešal s pachom medi a Andrea si uvedomila, že krváca z nosa.

Zaplavila ju vlna hnevu, ktorá so sebou súčasne priniesla aj nával adrenalínu, takže začala uvažovať jasnejšie.

„Čo to, kurva robíš?“ vykríkla. „Budem kričať. Dobré vieš, ako hlasno dokážem jačať!“

Lenže postava sa otočila tak, že jej kolenami tlačila do chrbta a Andrea zalapala po dychu. Kútikom oka zaznamenala tieň a vzápätí ju niečo ťažké a tvrdé udrelo zozadu do hlavy. Bolesť spôsobila, že sa jej pred očami začali miháť hviezdinky. Ruka sa zdvihla, udrela ešte raz a potom všetko sčernelo.

Keď sa k zemi začali lenivo znášať prvé vločky snehu, cesta bola tichá a prázdna. Automobil – so svojimi elegantne tónovanými sklami – sa takmer nepočuteľne rozbehol a vklzol do noci.

KAPITOLA 1

Lee Kinney sa vynoril z malého radového domčeka na konci ulice, v ktorom ešte stále žil so svojou matkou. Pozoroval bielu pokrývku ležiacu na hlavnej ulici. Z vrecka teplákov si vytiahol krabičku cigariet a zapálil si. Celý víkend snežilo a aj teraz sneh stále padal a zasypával šľapaje a stopy po pneumatikách na zemi. Vlaková zastávka Forest Hill na úpätí kopca bola tichá – v pondelok ráno ho v túto dobu zvyčajne míňal dav cestujúcich, ktorí smerovali do kancelárií v centre Londýna. Tí ale dnes boli zrejme zalezení doma v teple a neočakávane si v posteliach užívali ráno so svojimi polovičkami.

Tí hajzli majú šťastie!

Lee bol nezamestnaný od chvíle, keď pred šiestimi rokmi ukončil školu. Staré dobré časy, keď prežíval na podpore, sa však už skončili. Nová konzervatívna vláda rázne zasiahla proti dlhodobej nezamestnanosti a Lee si teraz musel svoju podporu odpracovať. Bolo mu pridelené pomerne pohodlné miesto pomocného záhradníka v Hornimanovom múzeu, len desať minút pešo od domu. Dnes ráno chcel zostať doma ako všetci ostatní, lenže zatiaľ nemal z pracovnej agentúry žiadnu informáciu, že by dnes nemusel ísť do práce. Len čo matka zistila, že chce ostať doma, strhla sa hádka. Ak sa v práci neukáže, oznámila matka napokon, prestanú mu vyplácať podporu a on si bude musieť nájsť

bývanie niekde inde. Počul zabúchanie a potom sa za oknom objavila bledá matkina tvár. Mama mu naznačovala, aby už šiel. Ukázal jej vztýčený prostredník a vydal sa cestou hore do kopca.

Oproti nemu si vykračovali štyri pekné dievčatá. Mali na sebe červené saká, krátke sukne a podkolenky, teda uniformy Dulwichskej dievčenskej školy. Akcentom ľudí z vyššej triedy vzrušene komentovali skutočnosť, že dnes nebola škola. Súčasne sa im prsty mihali po displejoch iPhonov a šnúrky bielych slúchadiel, ktoré mali vo vreckách sák, sa pohojďovali. Dievčence zabrali celý chodník a keď sa k nim Lee priblížil, neuhli, takže bol donútený zostúpiť z chodníka do špinavej brečky, ktorá zostala po sypáčoch. Cítil, ako mu ľadová voda presakuje do nových tenisiek, takže po dievčatách strelil výhražným pohľadom, lenže tie boli úplne zaujaté svojím ohováraním a klebetami, ktoré spre-vádzali výbuchy smiechu.

Nafúkané bohaté suky, pomyslel si. Keď dorazil na vrchol kopca, medzi holými korunami brestov sa objavila hodinová veža Hornimanovho múzea. Na hladkých žltých pieskovcových kockách boli nalepené frkance snehu, ktoré vyzerali ako chuchvalce mokrého toaletného papiera.

Lee zabočil doprava do ulice, ktorá viedla paralelne so železným plotom areálu múzea. Cesta prudko stúpala a domy boli stále honosnejšie. Keď došiel na vrchol kopca, na chvíľu sa zastavil, aby sa vydýchal. Do očí mu padal sneh, drsný a studený. Keď je pekne, pred človekom sa rozprestiera celý Londýn a je možné vidieť na míle ďaleko od vyhliadkového kola London Eye až po Temžu, ale dnes na mesto padol hustý biely mrak, takže Lee rozoznával len impozantne sa rozrastajúce sídlisko Overhill na protihlhom kopci.

Bránka v železnom plote bola zamknutá. Vietor teraz fúkal horizontálne a Lee sa v teplákoch triasol zimou. Partiu záhradníkov má na starosti jeden starý úbožiak. Lee by na neho mal počkať, aby ho pustil dnu, ale ulica zívava prázdnotou. Lee sa rozhliadol, aby mal istotu, a potom bránku preliezol. Ocitol sa v areáli múzea a vydal sa po úzkej cestičke, ktorá viedla medzi vysokými neopadavými kríkmi živého plota.

Okolitý svet, náhle chránený pred kvílivým vetrom, sa zdal priezračne tichý. Sneh padal husto a veľmi rýchlo zasypával jeho stopy. Bolo počuť iba chrumkavé zvuky krokov, keď si razil cestu medzi živými plotmi. Hornimanovo múzeum a jeho areál zaberali plochu sedemnástich akrov a prístavby na práce v záhrade a údržbu stáli až úplne na konci, vedľa vysokého múru za zaguľateným vrškom. Zo všetkých strán sa jagal biely sneh a Lee stratil orientáciu, takže sa dostal do záhrad hlbšie, než čakal. Ocitol sa vedľa oranžérie. Ozdobná budova z tepaného kovu a skla ho zaskočila. Vydal sa naspäť, ale po niekoľkých minútach sa opäť ocitol na neznámom mieste. Zistil, že sa dostal na rázcestie.

Koľkokrát som už išiel cez tieto skurvené záhrady? napadlo mu. Vybíral si cestu, ktorá viedla doprava, do takzvanej potopenej záhrady. Cherubíni z bieleho mramoru pózovali na zasnežených tehlových podstavcoch. Vietor medzi nimi ticho vyl. Keď Lee okolo nich prechádzal, mal pocit, ako keby ho ich mliečne očka s prázdnyim výrazom pozovali. Zastavil sa a zdvihol ruku k tvári, aby sa chránil pred šľahaním snehu. Snažil sa prísť na to, ako by sa čo najrýchlejšie dostal k návštevníckemu centru. Záhradníci a ich pomocníci do múzea zvyčajne nemajú povolený vstup, ale teraz mrzne, a tak by mohla byť otvorená kaviareň. Čert to ber, rád by sa zahrial ako každý iný normálny človek.

Telefón vo vrecku zabzučal, takže ho vytiahol a pozrel sa na displej. Bola to správa z pracovnej agentúry. Oznamovali mu, že „vzhľadom na nepriaznivé počasie sa od neho nevyžaduje, aby sa dostavil na pracovisko“. Zastrčil telefón späť do vrecka. Zdalo sa, že všetci cherubíni majú svoje hlavy otočené smerom k nemu. Stáli k nemu čelom už predtým? Predstavoval si, ako sa ich perleťové hlavičky pomaly otáčajú a sledujú, ako prechádza záhradou. Zatriasol hlavou, aby tú predstavu odohnal, a ponáhlal sa okolo očíek s prázdny výrazom. Sústredil sa na cestu zapadanú snehom a nakoniec sa vynoril na tichej čistinke pri nevyužívanom jazere, kde sa kedysi člnkovalo.

Zastavil sa a zízal do víriacich vložiek. Vyblednutá modrá veslica sedela uprostred nedotknutého snehového oválu, ktorý sa vytvoril na zamrznutom jazere. Na opačnej strane jazera stál malý rozpadajúci sa prístrešok pre člny a Lee pod odkvapom rozoznal len špičku starej loďky.

Sneh mu presakoval do tenisiek, ktoré už aj tak boli premočené, a napriek tomu, že mal na sebe bundu, cítil chlad okolo rebier. Hanbil sa priznať si, že má v skutočnosti strach. Nutne potrebuje nájsť cestu preč. Keby sa vrátil cez potopenú záhradu, mohol by nájsť cestu vedúcu po obvode a vyjsť na London Road. Na benzínke budú mať otvorené, takže by si mohol kúpiť cigarety a nejakú čokoládu.

Už sa chystal otočiť, keď náhle ticho prelomil nejaký zvuk. Znel plechovo, skreslene a prichádzal zo smeru, kde stál prístrešok na člny.

„Hej! Kto je tam?“ vykrikol vysoko posadeným hlasom, v ktorom zaznela panika. Zvuk utíchol, ale za okamih sa znovu rozozvučala vtedy si Lee uvedomil, že ide o vyzváňaciu melódiu z mobilného telefónu, ktorý by mohol patriť niektorému z jeho spolupracovníkov.

Kvôli snehu nebol schopný určiť, kde sa končí cesta a začína sa voda. Držal sa teda blízko stromov, ktoré lemovali breh jazera, a opatrne sa približoval smerom k miestu, odkiaľ sa ozývalo zvonenie. Išlo o zúfalo jasavú melódiu. Keď sa priblížil, spoznal, že prichádza z prístrešku pre člny.

Podišiel k nízkej strieške, zohol sa a uvidel svetlo, ktoré prebleskovalo šerom z miesta za malým člnom. Vyzváňanie utíchlo a o sekundu neskôr zhaslo aj svetlo. Lee cítil úľavu, že ide len o telefón. Feťáci a bezdomovci v noci pravidelne preliezali múry a záhradníci a pomocný personál potom nachádzali hocičo: prázdne peňaženky – odhodené, keď z nich niekto vybral hotovosť, a karty, použité kondómy a ihly. Telefónu sa tiež zrejme niekto zbavil... *Ale prečo sa zbavovať telefónu... Človek by sa predsa zbavil len naozaj mizerného mobilu*, napadlo Leemu.

Obišiel malú lodenicu. Piliere malého móla vytŕčali zo snehu a mólo viedlo až pod nízku strechu prístrešku. Lee si všimol, že na miestach, kam nenapadal sneh, je drevo zhnité. Po móle prešiel k prístrešku a pod odkvapom sa zohol. Drevo nad jeho hlavou bolo zhnité a plné triesok a zo stropu v chumáčoch viseli pavučiny. Dostal sa vedľa veslice a videl, že na protiľahlej strane prístrešku na malej drevenej rímse leží iPhone.

Hrudou mu prebehla vlna vzrušenia. Dole v krčme by mohol iPhone bez problému streliť. Nohou kopol do veslice, tá sa ale ani nepohla – voda okolo nej bola zamrznutá. Vycúval a prešiel na druhú stranu móla. Klakol si, naklonil sa a rukávy bundy použil na to, aby odhrnul vrstvu prachového snehu. Objavil sa mohutný ľad. Voda pod ľadom bola priehľadná, takže v hĺbke rozpoznal dve lenivo plávajúce ryby s červenými a čiernymi škvrnami. Stúpал od nich prúžok bubliniek, ktorý sa dotkol spodnej vrstvy ľadu a potom sa rozutekal na všetky strany.

Telefón začal opäť zvoniť. Lee vyskočil a takmer sklúzol cez okraj móla. Gýčovité zvonenie sa pod strechou rozliehalo. Zo svojho miesta teraz zreteľne videl svietiaci iPhone na protihľahlej stene prístrešku. Ležal na kraji dosky, tesne nad zamrznutou hladinou vody. Na telefóne bol kryt z trblietavých kamienkov. Lee podišiel k veslici a jednou nohou sa vyšvihol dovnútra. Nohu položil na drevené sedadlo a skúšal, či vydrží jeho váhu. Druhou nohou stál na móle. Veslica sa nepohla.

Vliezol do loďky, ale ani odtiaľto na iPhone nedosiahol. Predstava hrubého zväzku bankoviek vo vrecku teplákov Leea vyburcovala. Jednu nohu prehodil cez okraj loďky a skusmo sa postavil na ľad. Pridržiaval sa okraja veslice a nohou zatlačil na ľad, takže riskoval, že topánky bude mať mokré. Ľad nepovolil. Aj druhou nohou vyliezol z loďky. Načúval, či sa neozve zradné praskanie, pretože tlačí na ľad, ktorý je slabý. Nič. Urobil jeden malý krok a potom niekoľko ďalších. Mal pocit, ako keby išiel po betónovej podlahe.

Odkvap na drevenej streche sa skláňal šikmo nadol. Aby sa Lee dostal až k iPhonu, bude musieť ísť do drepu.

Keď si čupol, svetlo z displeja osvietilo vnútro prístrešku. Lee si všimol niekoľko starých plastových fliaš a odpadkov, ktoré trčali z ľadu. A potom uvidel niečo, čo ho prinútilo zastaviť... Vyzeralo to ako konček prsta.

Srdce mu búšilo. Natiahol ruku a jemne to stisol. Bolo to studené a gumovité. Necht, nalakovaný tmavofialovou farbou, bol pokrytý námrazou. Lee si pretiahol rukáv bundy cez ruku a začal drhnúť ľad okolo. Svetlo z iPhonu osvietilo zamrznutú hladinu, ktorá mala zakaľenú zelenkavú farbu. A pod ňou videl dľaň, ktorá siahala k miestu, kde z ľadu vyčnieval prst. V hĺbke sa musela ukrývať celá ruka.

Telefón prestal zvoniť a rozhostilo sa ohlušujúce ticho. A potom to uvidel. Priamo pod miestom, kde zostal v podrepe, bola dievčenská tvár. Neprítomne naňho civeli vyvalené, mliečnohnedé oči. Rozstrapatené tmavé vlasy boli zamrznuté v ľade. Objavila sa ryba, lenivo preplávala dievčine okolo hlavy a chvostom sa jej otrela o pery. Boli pootvorené, ako keby sa chystala prehovoriť.

Lee sa strhol, zajačal a vyskočil, takže hlavou narazil do nízkej strechy lodenice. Znovu dopadol na ľad, ale pošmykli sa mu nohy.

Chvíľu len omráčene ležal. Potom začul slabé praskanie a škripavé zvuky. Zachvátila ho panika. Začal kopať nohami v snahe postaviť sa a dostať sa čo možno najďalej od mŕtveho dievčaťa. Lenže nohy sa mu opäť pošmykli. Tentokrát sa ale preboril do ľadovej vody. Cítil, ako bezvládne paže dievčiny objímajú jeho ruky a ako sa ho dotýka studená slizká koža. Čím viac bojoval, tým tesnejšie sa ich končatiny preplietali. Chlad bol ostrý a absolútny. Napil sa špinavej vody, kopal a zmietal sa. Nakoniec sa mu nejako podarilo chytiť sa za okraj veslice. Vyliezol z vody a zvracal. Ľutoval, že sa mu predtým nepodarilo zobrať ten telefón, ale myšlienky na to, že by ho predal, boli preč.

Jediné, čo si teraz prial, bolo privolať pomoc.

KAPITOLA 2

Erika Fosterová čakala už polhodinu v ošumelej recepcii policajnej stanice Lewisham Row. Hniezdila sa na nepohodlnej zelenej plastovej stoličke, ktorá bola - ako všetky ostatné - priskrutkovaná k podlahe. Sedadlá boli vyblednuté a lesklé od toho, ako na nich po celé roky sedávali rôzne zadky stiahnuté úzkosťou a pocitom viny. Za veľkým oknom zatiaľ parkovisko, cestný okruh, sivá veža kancelárskej budovy a rozľahlé nákupné centrum zvädzali boj o to, aby sa úplne nestratili vo fujavici. Vnútri sa od hlavného vchodu tiahla cestička roztápajúceho sa snehu a smerovala k recepcnému pultu. Za ním sedel seržant s výraznými lícnymi kosťami a tupo zísal do svojho počítača. Neprítomne sa špáral medzi zubami, podchvíľou z úst vytiahol prst, aby preskúmal, čo našiel, a potom to opäť vrátil do úst.

„Šéf by tu mal byť za okamih,“ povedal.

Očami kľzal po útľom Erikinom tele oblečenom vo vyblednutých modrých džínsoch, vlnenom svetri a fialovej bunde do pása. Jeho pohľad sa zastavil na malom kufri na kolieskach, ktorý jej stál pri nohách. Ona mu pohľad opätovala a potom sa od seba odvrátili. Na stene vedľa Eriky visela spleť informačných plagátov pre verejnosť. Jeden z nich hlásal NEBUĎTE OBEŤOU ZLOČINU. Erike napadlo, že je to pekná hlúposť, zavesiť niečo také na recepcii v base v okrajovej štvrti Londýna.

Dvere vedľa recepcie zabzučali a vrchný superintendant Marsh vošiel do recepcie. Od tej doby, čo ho Erika naposledy videla, mu jeho nakrátko ostrihané vlasy zošediveli, ale ak ste si odmysleli vyčerpaný výraz v tvári, bol stále príťažlivý. Erika sa postavila a potriasla si s ním rukou.

„Detektívšéfinspektor Fosterová, ospravedlňujem sa, že ste museli čakať. Let prebehol v poriadku?“ spýtal sa a pohľadom preletel jej obličenie.

„Mal meškanie, pane... Preto som v civile,“ odpovedala ospravedlňujúco.

„Ten sprostý sneh nemohol prísť v menej vhodnej dobe,“ povedal Marsh. Potom dodal: „Nadporučík Woolf, toto je detektív šéfinspektor Fosterová, ktorá prišla z Manchestru. Potrebujem, aby ste pre ňu čo najskôr zariadili auto...“

„Áno, pane,“ pritakal Woolf.

„A tiež budem potrebovať telefón,“ dodala Erika. „Keby ste našli nejaký starší, úplne najlepší by bol nejaký s klasickými tlačidlami. Neznášam dotykové displeje.“

„Tak sa do toho pustíme,“ povedal Marsh. Priložil svoju identifikačnú kartu k dverám, tie zabzučali a s klapnutím sa otvorili.

„Arogantná krava,“ zamrmal Woolf, keď sa za nimi zavreli dvere.

Erika nasledovala Marsha dlhou chodbou s nízkym stropom. Telefóny vyzváňali a uniformovaní policajti a pomocný personál prúdili v opačnom smere, pričom sa im v bledých tvárach – v januári takých typických – odrážalo napätie a naliehavosť. Prešli okolo nástenky s výsledkami futbalovej ligy. O sekundu neskôr míňali identickú nástenku, na

ktorej v rade viseli fotografie a nad nimi bol nápis ZABITÝ V SLUŽBE. Erika zavrela oči a otvorila ich až v momente, keď si bola istá, že nástenka je už za ňou. Takmer vrazila do Marsha, ktorý sa zastavil pred dverami označenými ako VYŠETROVACIA KANCELÁRIA. Sklenenú stenu zakrývali spolovice roztiahnuté žalúzie, takže videla, že miestnosť je plná. Strach jej zovrel hrdlo. Cítila, ako sa pod tenkou bundou potí. Marsh siahol po kľúčke.

„Pane, chceli ste ma vopred oboznámiť s...“ začala Erika.

„Nie je čas,“ prerušil ju. Skôr ako mala čas zareagovať, otvoril dvere a ukázal jej, aby vošla prvá.

Vyšetrovacia kancelária bola veľká miestnosť. Dva tucty dôstojníkov stíchli a ich tváre plné očakávania sa topili v priamom svetle žiaroviek. Sklenená stena oddelovala miestnosť od chodby a pozdĺž jednej steny stálo niekoľko tlačiarň a kopírok. Na tenkom koberci pred nimi boli badateľne vyšliapané stopy, tak isto ako aj medzi stolmi a bielymi tabuľami, ktoré pokrývali zadnú stenu. Marsh prešiel do prednej časti miestnosti a Erika rýchlo zastrčila kufor vedľa kopírky, ktorá chrlila papiere. Sadla si na jeden zo stolov.

„Dobré ráno všetkým,“ povedal Marsh. „Ako už vieme, pred štyrmi dňami bolo oznámené zmiznutie dvadsaťštyriročnej Andrey Douglas-Brownovej. A potom ihneď nasledoval mediálny bláziniec. Dnes ráno tesne po deviatej hodine bolo v Hornimanovom múzeu vo Forest Hill nájdené telo mladého dievčaťa zodpovedajúce Andreinmu opisu. K prejudiciálnej identifikácii došlo vďaka telefónu, ktorý je registrovaný na Andreu, ale je nutná ešte formálna identifikácia. Na forenzných stopách sa pracuje, ale všetko sa spomalí kvôli tomu blbému snehu...“

Začal zvoniť telefón. Marsh sa odmlčal. Telefón stále zvonil.

„No tak, ľudia, toto je vyšetrovacia kancelária. Zdvihnite niekto ten blbý telefón!“

Jeden z dôstojníkov sediacich vzadu konečne po telefóne siahol a začal doň ticho hovoriť.

„Ak je identifikácia správna, potom máme dočinenia s vraždou mladej dievčiny z veľmi mocnej a vplyvnej rodiny, s čím budeme musieť už vopred rátať. Napríklad pokiaľ ide o tlač. Tí hlupáci nám môžu pekne zavariť.“

Na stole vedľa Eriky ležali noviny. Titulky hlásali: DCÉRA VÝZNAMNÉHO ARISTOKRATA MŔTVA a JE ZA ANDREINÝM ÚNOSOM TERORISTICKÉ SPRISAHANIE? Tretie noviny boli najpálčivejšie – celostránková fotografia Andrey pod titulkom: UNESENÁ?

„Toto je detektív šéfinšpektor Fosterová. Prišla k nám z Metropolitnej polície v Manchestri,“ zakončil Marsh. Erika na sebe cítila pohľady všetkých prítomných.

„Dobré ráno všetkým, teší ma, že...“ začala Erika, ale dôstojník s mastnými tmavými vlasmi ju prerušil.

„Šéfe, robím na prípade Douglas-Brownovej od chvíle, keď nahlásili jej zmiznutie, a...“

„A? A čo, detektív šéfinšpektor Sparks?“ spýtal sa Marsh.

„A môj tím ide ako hodinky. Sledujem niekoľko stôp. Som v kontakte s rodinou...“

„Detektív šéfinšpektor Fosterová má bohaté skúsenosti s vyšetrovaním citlivých prípadov vražd.“

„Ale...“

„Sparks, toto nie je diskusia. Detektív šéfinšpektor Fosterová to vyšetrovanie odteraz povedie. Hneď sa pusti do práce a som si istý,

že jej pomôžete, ako to len pôjde,“ pokračoval Marsh. Zavládlo trápne ticho. Sparks sa na svojej stoličke oprel a s nechutou v očiach si Eriku premeral. Tá jeho pohľad opätovala a neuhla očami ani len o kúšтик.

Marsh pokračoval: „A pre všetkých platí – držať jazyk za zubami. Žiadne médiá, žiadne klebety. Jasné?“

Dôstojníci neochotne pritakali.

„Detektív šéfinšpektor Fosterová, do mojej kancelárie.“

Erika stála v Marshovej kancelárii na hornom poschodí a čakala, zatiaľ čo Marsh niečo hľadal na svojom stole v hromadách papierov. Výhľad z okna ponúkal impozantnejší pohľad na Lewisham. Za nákupným centrom a vlakovou stanicou sa tiahli nepravidelné ulice radových domčekov smerom k štvrti Blackheath. Marshova kancelária sa líšila od typických kancelárií vrchných superintendantov. Na okenom parapete nestáli žiadne modely autíčok, na policiach neboli žiadne rodinné fotografie. Na stole sa mu hromadili papiere a na police pri okne zrejme odkladal rôzne materiály. Boli na nich navrhované spisy, neotvorená pošta, staré vianočné pozdravy a papieriky s poznámkami popísanými jeho drobným pavúčim písmom. V jednom rohu stála stolička, cez ktorú bola prehodená jeho slávnostná uniforma a čiapka a na pokrčených nohaviciach ležal jeho Blackberry, ktoré blikalo, pretože bolo pripojené na nabíjačku. Bola to zvláštna zmes izby chlapca v puberte a kancelárie váženej autority.

Marshovi sa konečne podarilo nájsť malú obálku s bublinovou fóliou a podal ju Erike. Odtrhla okraj a vytiahla svoje puzdro s odznakom a identifikačnou kartou.

„Takže zrazu sa z nuly stal hrdina?“ povedala a otáčala odznakom v ruke.

„Toto nie je o vás, detektív šéfinšpektor Fosterová. Mali by ste mať radosť,“ povedal Marsh, ktorý obišiel stôl a pohodlne si sadol na svoju stoličku.

„Pane, v náznakoch mi bolo povedané, že keď sa vrátim do služby, minimálne na polroka budem vykonávať nejakú administratívnu prácu.“

Marsh jej naznačil, aby si sadla na stoličku oproti nemu.

„Fosterová, keď som vás zavolať, išlo o prípad zmiznutia. A teraz z toho máme vraždu. Musím vám pripomínať, kto je jej otec?“

„Sir Douglas-Brown. Nebol jedným z hlavných vládnych dodávateľov vo vojne v Iraku, keď v rovnakom čase pracoval vo vládnom kabinete?“

„Tu nejde o politiku.“

„Pane, odkedy sa ja starám o politiku?“

„Andrea Douglas-Brownová zmizla v mojom rajóne. Sir Douglas-Brown vyvíja ohromný tlak. Je to vplyvný človek, ktorý môže iným zaistiť alebo aj zničiť kariéru. Dnes popoludní mám schôdzku so zástupcom komisára a tiež s niekým z toho hlúpeho kabinetu...“

„Takže je v stávke vaša kariéra?“

Marsh po nej strelil pohľadom. „Potrebujem identifikáciu tela a podozrivého. Rýchlo.“

„Áno, pane.“ Erika zaváhala. „Môžem sa opýtať, prečo ja? Je snáď v pláne zo mňa urobiť prvého obetného baránka? Potom ten neporiadok uprace Sparks a bude vyzeráť ako hrdina? Pretože by som si zaslúžila vedieť, či...“

„Andreina matka je Slovenka. A vy tiež. Myslel som si, že by to mohlo byť v prospech veci, keď budeme mať dôstojníka, s ktorým sa jej matka môže stotožniť.“

„Takže to bude dobrá reklama, keď budem na prípade pracovať?“

„Ak sa na to chcete pozeráť takto... Tiež ale viem, že ste výnimočná policajná dôstojníčka. V minulosti ste mali problémy, to je pravda, ale vaše úspechy prevyšujú to, čo...“

„Pane, neľahajte mi medové motúzy popod nos,“ povedala Erika.

„Fosterová, jednu vec ste nikdy neovládali, a to je politika sily. Keby ste to vedeli, možno by sme teraz viedli tento rozhovor v opačných pozíciách.“

„Hej. No ja sa riadim určitými princípmi,“ povedala Erika a uprene ho pozorovala. Zavládlo ticho.

„Erika... zavolať som vás, pretože si myslím, že si zaslúžite šancu. Neodsudzujte tú prácu skôr, než sa do nej pustíte.“

„Dobre, pane,“ povedala Erika.

„A teraz by sme mali prejsť k samotnému zločinu. Len čo budete mať nejaké informácie, hneď mi dajte vedieť. Ak to je Andrea Douglas-Brownová, budeme potrebovať, aby ju identifikoval niekto z rodiny.“

Erika sa postavila a chystala sa odísť. Marsh pokračoval tichším hlasom:

„Na pohrebe som nemal príležitosť vám povedať, ako veľmi ma to s Markom mrzí... Bol to skvelý policajt a priateľ.“

„Ďakujem vám, pane.“ Erika sa pozerala na koberec. Stále bolo ťažké počuť jeho meno. Prinútila sa, aby nezačala plakať. Marsh si odkašľal a opäť nasadil profesionálny tón.

„Viem, že sa môžem spoľahnúť, že budete konať rýchlo. A chcem vedieť o každom kroku, ktorý podniknete.“

„Áno, pane,“ povedala Erika.

„A – detektív šéfinšpektor Fosterová!“

„Pane?“

„Zbavte sa toho neformálneho oblečenia.“

KAPITOLA 3

Erika našla dámsku šatňu a rýchlo sa prezliekla do uniformy. Už na ňu takmer zabudla, ale napriek tomu jej pripadala dôverne známa. Odev sa skladal z čiernych nohavíc, bielej blúzky, tmavého svetra a dlhšej koženej bundy.

Keď sa snažila vopchať svoje civilné oblečenie do skrinky, všimla si pokrčený výtláčok *Daily Mail* ležiaci na kraji jednej z dlhých drevených lavíc. Pritiahla si noviny k sebe a uhladila ich. Pod titulkom DCÉRA VÁŽENÉHO ARISTOKRATA ZMIZLA bola veľká fotografia Andrey Douglas-Brownovej. So svojimi dlhými hnedými vlasmi, plnými perami a iskrivými hnedými očami vyzerala krásne a dokonale. Bola pekne opálená a mala na sebe pomerne maličký vrchný diel plaviek. Ramená stiahla dozadu, aby mohol vyniknúť jej plný hrudník. Do objektívu sa pozerala sebaistým pohľadom. Fotografia vznikla na jachte a za dievčaťom bolo vidieť rozpálenú modrú oblohu a trblietajúce sa more. Z oboch strán sa k Andrei tlačili široké a silné mužské ramená – jedno vyššie a jedno nižšie – zvyšok tela, nech už išlo o kohokoľvek, bol odstrihnutý.

Článok v *Daily Mail* popisoval Andreu ako „celebritku“ a Erika si bola istá, že keby si to mohla Andrea prečítať, veľkú radosť by z toho nemala. Napriek tomu sa autor zdržal toho, aby ju nazýval „Andie“ tak

ako ostatný bulvár. V novinách sa písalo o jej rodičoch, sirovi a lady Douglas-Brownových, a o jej snúbencovi, ktorí prosili, aby sa s nimi Andrea skontaktovala.

Erika siahla do koženej bundy a našla svoj zápisník, ktorý tam po všetkých tých mesiacoch stále bol. Poznamenala si meno snúbenca, Gilesa Osborna, a napísala: *Wieckla Andrea?* Chvíľu sa na stránku pozerala, potom ju prudko začmárala, až tak, že ju roztrhala. Zastrčila zápisník do zadného vrečka nohavíc a chystala sa, že do druhého prázdneho vrečka zasunie odznak, ale zarazila sa a na chvíľu ho podržala v ruke. Cítila známu váhu v zdeformovanom koženom puzdre, ktoré sa za tie roky, keď ho nosila pritlačené na zadku v zadnom vrečku nohavíc, vytvarovalo.

Erika prešla k zrkadlu, ktoré viselo nad radom umývadiel, otvorila kožené puzdro a pridržala ho pred sebou. Fotka na preukaze ukazovala sebavedomú ženu s blond vlasmi učesanými dozadu, ako vyzývavo hľadí do objektívu. Žena, ktorá sa na ňu pozerala – tá, ktorá v ruke držala preukaz – bola chudá a bledá. Nakrátko ostrihané blond vlasy jej v chumáčoch trčali na všetky strany a pri korienkoch jej vytŕčali šediny. Erika sa chvíľu dívala na chvejúcu sa ruku a potom puzdro s odznakom zaklapla.

Požiada o novú fotku.

KAPITOLA 4

Erika vyšla z dámskej šatne. Na chodbe zbadala seržanta Woolfa, ktorý tu na ňu čakal. Prešľapoval vedľa nej a všimol si, že je o hlavu vyššia než on.

„Tu je váš telefón, je plne nabitý a môžete ho rovno začať používať,“ povedal a podal jej plastové vrečko, ktoré obsahovalo telefón a nabíjačku. „Auto budete mať pripravené poobede.“

„Nemáte žiadny s tlačidlami?“ vyštekla Erika, keď vo vrečku videla smartphone.

„Tento má tlačidlo na vypnutie a zapnutie,“ odsekol seržant.

„Keď tu budem mať auto, mohli by ste dať toto do kufru?“ povedala a ukázala na svoj kufor na kolieskach. Pretiahla sa okolo neho a dverami prešla do vyšetrovacej kancelárie. Keď vstúpila, konverzácia utíchla. Pristúpila k nej malá zavalitá žena.

„Som detektív Mossová. Snažíme sa vám zohnať kanceláriu.“

Žena mala kučeravé ryšavé vlasy a tvár posiatu toľkými pehami, až vytvárali škvrny. Pokračovala: „Len čo sa zistí niečo nové, všetky informácie sa hneď dávajú sem na tabule. Urobím pre vás kópie a dám vám ich do kancelárie, hneď...“

„Stačí mi stôl,“ prerušila ju Erika a prešla k bielym tabuliam. Na jednej z nich visela veľká mapa areálu Hornimanovho múzea a pod ňou Andreina fotka z priemyselnej kamery.

„Toto je jej posledná nám známa fotka, bola urobená na stanici London Bridge, keď o 20.47 nastupovala do vlaku smerom na Forest Hill,“ povedala Mossová, ktorá išla za Erikou. Na fotografii z priemyselnej kamery Andrea nastupovala do vagóna. Pekne tvarované nohy mala holé, na tvári sa jej usadil rozčúlený výraz. Podľa poslednej módy si cez krátke čierne šaty obliekla tesnú koženú bundičku, na nohách mala ružové topánky na vysokom podpätku a v ruke držala ružovú listovú kabelku.

„Bola sama, keď nastupovala do vlaku?“ spýtala sa Erika.

„Áno. Mám kamerový záznam, z ktorého sme urobili túto fotku,“ odpovedala Mossová. Išla po laptop a vrátila sa s ním k tabuliam. Položila počítač na hromadu zložiek a čo najviac zväčšila okno s videom. Sledovali zrýchlený záznam, v ktorom bolo nástupište nahrané zo strany. Andrea v zábere prešla cez nástupište a nastúpila do vlaku. Celé to trvalo len pár sekúnd, takže Mossová zábery nechala bežať v slučke.

„Vyzerá dosť nahnevane,“ povedala Erika.

„To áno. Ako keby sa chystala niekomu povedať, čo si o ňom myslí,“ súhlasila Mossová.

„Kde bol jej snúbenec?“

„Má nepriestrelné alibi, bol na nejakej akcii v centre Londýna.“

Ešte niekoľkokrát sa pozreli na Andreu, ako ide cez nástupište k vagónu. Bola jedinou osobou na zázname, zvyšok nástupišťa bol prázdny.

„Toto je náš Skipper, seržant Crane,“ povedala Mossová a ukázala na mladíka s krátkymi svetlými vlasmi, ktorý súčasne telefonoval, hľadal niečo v spisoch a strkal si do úst celú čokoládovú tyčinku Mars. Pokúšal sa prehltnúť čo najväčší kúsok. Erika kútikom oka videla, ako Sparks zavesil telefón. Obliekol si kabát a zamieril k dverám.

„Kam idete?“ spýtala sa Erika. Sparks sa zastavil a otočil sa k nej.

„Forenzné nám práve dalo zelenú, takže môžeme ísť na miesto činu. Potrebujeme ju rýchlo identifikovať. Či ste zabudli, madam?“

„Bola by som rada, keby ste zostali tu, Sparks. Detektív Mossová, dnes budete pracovať so mnou. A vy, ako sa voláte?“ spýtala sa pekného vysokého černocho, ktorý práve pri stole kúsok od nej telefonoval.

„Detektív Peterson,“ odpovedal a zakryl slúchadlo.

„Dobre, detektív Peterson. Idete so mnou.“

„A čo mám akože robiť ja? Len tak nečinne sedieť?“ spýtal sa Sparks.

„Nie. Potrebujem prístup ku všetkým priemyselným kamerám, ktoré zachytávajú Hornimanovo múzeum a okolité ulice...“

„Mám to tu,“ prerušil ju.

„Nie, chcem, aby ste preskúmali všetkých štyridsaťosem hodín pred Andreiným zmiznutím a všetko potom. A tiež všetko v okolí múzea. A ďalej potrebujem všetko, naozaj čokoľvek, čo môžete o Andrei zistiť. Rodina, priatelia, vytiahnite jej bankové záznamy, záznamy od doktorov, telefónne výpisy, e-maily, všetko zo sociálnych sietí. Kto ju mal rád? Kto ju neznášal? Chcem vedieť všetko. Mala počítač, mala laptop? Určite áno, a ja ho chcem.“

„Bolo mi povedané, že jej laptop nedostaneme. Sir Douglas-Brown trval na tom, že...“ začal Sparks.

„No a ja vám hovorím, že ho musíte získať.“

Výšetrovacia kancelária stíchla.

Erika pokračovala: „A nikto – opakujem, nikto – nebude hovoriť s tlačou ani poskytovať žiadne informácie. Počujete ma? Nechcem počuť ani žiadne ‚bez komentára‘. Všetci budú ticho... Už sa vám zdá, že máte čo robiť, detektív šéfinšpektor Sparks?“

„Áno,“ odpovedal Sparks a uprene sa na ňu pozeral.

„A Crane, vy sa postaráte o to, aby vo vyšetrovacej kancelárii všetko bežalo hladko a bez problémov.“

„Už sa na tom pracuje,“ odpovedal a prehltol posledný kúšтик tyčinky Mars.

„Dobre. Stretneme sa tu o štvrtej.“

Erika vyšla z miestnosti, nasledovaná Mossovou a Petersonom. Sparks zo seba strhol kabát.

„Suka,“ zašomral polohlasne a znovu zasadol za svoj počítač.

KAPITOLA 5

Mossová ponad volant pozorne sledovala zasneženú cestu pred sebou. Erika sa usadila vedľa nej na sedadle pre spolujazdca a Peterson sedel vzadu. Trápne ticho v pravidelných intervaloch prerušoval len zvuk stieračov, ktoré svišťavo kmitali cez predné sklo a vyzerali, ako keby sa na ne nalepil strúhaný kokos.

Južný Londýn bol paletou špinavých odtieňov sivej. Míňali rozpadajúce sa radové domčeky, ktorých predzáhradky boli vydláždené, aby sa na nich mohlo parkovať. Jedinými farebnými bodmi boli smetiaky na kolieskach, ktoré tvorili červené, zelené a modré skupinky.

Cesta sa ostro stočila doľava a ich auto sa zastavilo na konci kolóny, ktorá sa tiahla od prvej križovatky jednosmerného okružného systému Catford. Mossová zapla sirénu, aby mohli prejsť, takže autá začali vychádzať na chodník. Kúrenie v policajnom aute bolo pokazené, čo Erike poskytlo dobrú zámienku, aby nechala chvejúce sa ruky zastrčené hlboko vo vreckách svojej dlhej koženej bundy. Dúfala, že sa jej trasú preto, lebo je hladná, a nie pod tlakom úlohy, ktorá ju čaká. Všimla si, že v poličke nad rádiom leží vrecúško s červenými dážďovkami s príchuťou sladkého drievka.

„Môžem si vziať?“ spýtala sa a prerušila tak nepríjemné ticho.

„Jasne, len sa ponúknite,“ odpovedala Mossová. Šliapla na plyn, aby využila voľné miesto v hustej premávke, pričom sa zadné kolesá na zľadovatenej vozovke šmykli do strany. Erika vytiahla z vrecka jednu dážďovku, dala si ju do úst a prežúvala. Pozrela sa do spätného zrkadla na Petersona. Sedel zhrbený a sústredene sa pozerol do iPadu. Bol vysoký a jeho oválna chlapčenská tvár vyzerala prívetivo. Pripomínal jej figúrku dreveného vojačika na hranie. Vzhliadol a opätoval jej pohľad.

„Takže čo mi môžete povedať o Andrei Douglas-Brownovej?“ spýtala sa Erika, prehltila dážďovku a natiahla sa po ďalšiu.

„Vari vás už neinformoval superintendant, šéfka?“ spýtal sa Peterson.

„Informoval. Ale predstavujte si, že to neurobil. Ku každému prípadu pristupujem, akoby som nič nevedela. Divili by ste sa, koľko nových poznatkov sa tým získa.“

„Mala dvadsaťtri rokov,“ začal Peterson.

„Pracovala?“

„O tom, že by bola zamestnaná, nie je žiadny záznam...“

„Prečo?“

Peterson pokrčil ramenami. „Nepotrebovala pracovať. Sir Douglas-Brown vlastní SamTech, čo je firma zaistujúca privátnu ochranu. Vyvíjajú satelitný navigačný systém a softvérové systémy pre vládu. Podľa posledných informácií má majetok v hodnote tridsiatich miliónov.“

„Mala nejakého súrodenca?“ pýtala sa Erika ďalej.

„Áno, mladšieho brata Davida a staršiu sestru Lindu.“

„Takže sa dá povedať, že Andrea a jej súrodenci sú deti so zverenec-kým fondom?“ spýtala sa Erika.

„Áno aj nie. Sestra Linda pracuje, aj keď je to pre matku. Lady Douglas-Brownová vlastní luxusné kvetinárstvo. A David študuje na univerzite.“

Dostali sa na catfordskú hlavnú triedu. Bola posypaná pieskom a vládla tu normálna prevádzka. Uháňali okolo obchodov s lacným tovarom, pôžičkární penazí a obchodov, ktorých exotický tovar bol navrhnutý pekne do výšky, takže hrozilo, že sa zrúti do čľapkanice na chodníku.

„A čo Andrein snúbenec Giles Osborne?“

„V lete majú mať... *mali* mať veľkú svadbu,“ povedala Mossová.

„Čím sa živí?“ spýtala sa Erika.

„Má spoločnosť, ktorá usporadúva spoločenské akcie luxusnejšieho typu, ako je regata v Henley, uvádzanie nových výrobkov na trh alebo organizovanie svadiieb pre spoločenskú smotánku.“

„Andrea s ním bývala?“

„Nie. Býva v dome u rodičov, v Chiswicku.“

„To je západný Londýn, že?“ uistila sa Erika. Peterson na ňu súhlasne kývol do spätného zrkadla.

Mossová pokračovala: „Mali by ste dom jej rodiny vidieť. Spojili dohromady štyri domy a nechali vyhlbiť suterén – teraz má ten dom určite hodnotu niekoľkých miliónov.“

Minuli obchod Topps Tiles, ktorý sa zdal byť zavretý a ktorého parkovisko bol len ohromný prázdny štvorec čerstvého snehu. Prešli okolo reštaurácie Harvester, pred ktorou nejaký muž s klapkami na ušiach pomaly porcioval veľký vianočný stromček v štiepkovači. Hukot jeho motora prenikal do auta a ustúpil až vo chvíli, keď sa im do zorného poľa dostal zhuk spustnutých krčiem. Pred jednou z nich – s názvom

U jeleňa – stála stará žena s prepadnutou tvárou. Opierala sa o zelené dvere, z ktorých sa odlupovala farba, a fajčila cigaretu. Pes vedľa nej mal hlavu zavrtanú vo vreći s odpadkami. Zasnežený chodník bol posiaty zvyškom potravín.

„Čo do čerta na takom mieste robila Andrea Douglas-Brownová? A sama? Je to tak trochu mimo vychodených cestičiek dcéry milionára, ktorá býva v Chiswicku, alebo snáď nie?“ rozmýšľala nahlas Erika.

Príval snehu na okamih zaslepil auto a keď ho stierače odstránili, naskytl sa im pohľad na Hornimanovo múzeum. Pieskovcovú budovu lemovali vysoké juky a palmy, ktoré sa týčili nad snehovými závejmi.

Mossová pribrzdila pri železnej bráne a zastavila vedľa uniformovaného policajta. Erika stiahla okienko a policajt sa naklonil dovnútra, pričom sa rukou v koženej rukavici oprel o rám dverí. Sneh vletel dovnútra auta a nalepil sa na čalúnenie dverí. Erika mu ukázala svoj odznak.

„Na ďalšej odbočke zahnite doľava. Je to príkry kopec. Poslali sme hore sypač s pieskom, ale choďte pomaly,“ povedal. Erika prikývla a zavrela okienko. Mossová zabočila doľava a začali po strmej ceste stúpať nahor. Keď vyšli až hore, objavila sa im v zornom poli zátarasa s ďalším uniformovaným policajtom. Za policajnou páskou naľavo na chodníku postávala skupina novinárov zababušených v zimnom oblečení. Príchod policajného auta v nich prebudil záujem a blesky fotoaparátov zautočili na čelné sklo.

„Do čerta,“ zavrčala Mossová a snažila sa preradiť na trojku. Zariadená rýchlosť zaškrípala, vozidlo vyrazilo dopredu a potom zrazu motor zhasol.

„Do riti!“ zakričala a pevne zovrela volant. Dupla na brzdu, ale auto išlo v šmyku ďalej. Erika v spätnom zrkadle videla strmú cestu za ich

autom. Fotografi zareagovali na vzniknutú dramatickú situáciu a o to viac bleskov vypálili.

„Ostro doľava, teraz,“ skríkol Peterson, ktorý rýchlo stiahol okienko na svojej strane a vyklonil sa von. Erika sa pevne chytila prístrojovej dosky a v rovnakom okamihu sa Mossová sklonila nad volantom a podarilo sa jej šmykom zastaviť a vmanévrovať vozidlo na miesto pri chodníku, kde ešte pred chvíľou niekto parkoval, takže nebolo zapadanie snehom. Vo chvíli, keď sa kolesá ocitli na holom asfalte, zastavili na parkovacom mieste.

„To sme teda mali šťastie,“ poznamenal Peterson a sucho sa zasmial. Sneh padal otvoreným okienkom dovnútra vozidla a lepil sa mu na jeho krátke vlasy.

„Je to úplná poľadovica,“ povedala Mossová a zhlboka sa nadýchla.

Erika si odopla pás a so zahanbením si uvedomila, že sa jej trasú nohy. Všetci vystúpili z auta. Novinári vykrikovali posmešné poznámky a zároveň sa vypytovali na totožnosť mŕtvej osoby. Hustý sneh padal takmer vodorovne. Ukázali svoje preukazy a policajná páska sa zdvihla, aby mohli prejsť. Keď Erika prechádzala, cítila istú útechu, že je späť – že pred ňou zdvíhajú policajné pásy, že v ruke opäť cíti svoj odznak. Ďalší uniformovaný policajt ich nasmeroval k železnej bráne, ktorá viedla do areálu múzea.

Lodenicu teraz zakrýval veľký biely stan forenzného oddelenia, ktorého základňa sa strácala v snehových závejoch. Jeden z asistentov pracujúcich na mieste činu už čakal na Eriku, Mossovú a Petersona a mal pripravené kombinézy, ktoré si museli pred vstupom obliecť.

Svetlá z reflektorov vo vnútri stanu sa odrážali od snehu a osvetľovali hnijúce drevo a nízku strechu. Pričupili sa pod ňu. Traja policajti

z forenzného oddelenia tu asistovali veliteľovi miesta činu a prečesávali každú piadľ. Na malom drevenom móle sa leskla veslica. Policajný potápač, ktorého čierny oblek vyzeral klzko, sa so šplechotom vynoril z ľadovej vody. V tej chvíli bolo cítiť teplý, odporný zápach zatuchnutého rybníka. V kalnej vode okolo potápačov, kde sa kusy ľadu roztopili pod žiarou reflektora, plávali odpadky.

„Detektív šéfinšpektor Fosterová,“ oslovil ju hlboký mužský hlas. Erika musela zakloniť hlavu, aby videla na postavu, ktorá prišla zo zadnej časti lodenice. Zložil si masku a objavila sa hrdá, pekná tvár s veľkými tmavými očami. Obočie mal vytrhané, takže vznikli dve bezchybné linky.

„Som Isaac Strong, súdny patológ,“ predstavil sa. „Mossovú a Petersona poznám,“ dodal. Obaja prikývli. Viedol ich okolo vonkajšej steny lodenice, až sa dostali ku kovovým nosidlám, ktoré stáli pozdĺž zadnej časti stanu. Mŕtva dievčina ležala nahá, s výnimkou zvyškov roztrhaných a zablatených šiat, ktoré mala zrolované okolo pása. Pod nimi mala roztrhané prúžky čiernych táng. Jej plné pery boli mierne pootvorené a jeden z predných zubov mala odlomený takmer pri ďasne. Oči, doširoka otvorené a mliečne zafarbené, strnulo civeli doprázdna. Dlhé vlasy mala zlepené s lístím a nečistotami z vody.

„Je to ona, však?“ uistila sa Erika ticho. Mossová a Peterson prikývli.

„Dobre,“ povedal Isaac a prerušil tak ticho. „Telo bolo nájdené zmŕznuté v ľade. V tejto ranej časti vyšetrovania by som odhadoval – a opakujem *odhadoval* – že bola vo vode prinajmenšom sedemdesiatdva hodín. Teplota klesla pod nulu pred tromi dňami. A keď sa našlo telo, jej telefón ešte tiež fungoval. Mladík, čo tu pracuje, ho počul zvonieť.“ Podal Erike iPhone v priehľadnom plastovom vrecku. Na kryte telefónu sa trblietali Swarovského kryštáliky.

„Vieme, kto volal?“ spýtala sa Erika, ktorá sa snažila svoje myšlienky koncentrovať na prvotné stopy.

„Nevieme. Batéria sa vybila chvíľu potom, čo sme telefón vytiahli z vody. Použili sme prášok na snímanie odtlačkov, ale zrejme z toho nič nebude.“

„Kde je ten chlapec, čo ho našiel?“

„Zdravotníci ho majú v sanitke pri Návštevníckom centre. Keď dorazila polícia, bol poriadne rozrušený. Preboril sa ľadom a spadol na telo toho dievčaťa. V šoku sa povracal, pomočil a vyprázdnil, takže sa snažíme čo najrýchlejšie vylúčiť jeho DNA,“ povedal Isaac. Pristúpil k telu ležiacemu na nosidlách.

„Napuchnutá tvár a škvrny na krku môžu indikovať uškrtenie. Tiež má zlomenú pravú kľúčnu kosť,“ povedal a rukou v latexovej rukavici jemne natočil hlavu dievčiny. „Pri oboch spánkoch zhruba na rovnakom mieste má vytrhnuté pramene vlasov.“

„Ten, kto to urobil, mohol byť za ňou a pritiahnuť si ju za vlasy,“ povedala Mossová.

„Sú nejaké známky sexuálneho násillia?“ spýtala sa Erika.

„Budem potrebovať viac času, aby som zistil niečo ďalšie. Ale na vnútornej strane stehien, na rebrách a na prsiach má rany a škrabance...“

Ukázal na jasne červené čiary, ktoré mala pod každým prsníkom, a opatrne jej na hrudník položil ruku, aby demonštroval, kde sa mohli zaboriť prsty. „Kožu na zápästiach má rozdriapanú, čo by mohlo indikovať, že mala spútané ruky, ale keď sa dostala do vody, zápästia zviazané nemala. Vzadu na hlave má podliatinu a tiež sme našli úlomky zubnej skloviny zapichnuté do predného rohového stĺpika móla... Stále hľadáme zvyšky zuba. Možno ho prehltla, takže ho objavím neskôr.“

„Keď zmizla, mala na nohách ružové topánky na vysokom podpätku a ružovú kabelku. K nim niečo máme?“ spýtala sa Mossová.

„Na sebe mala len šaty a nohavičky, ale podprsenku nemala. A žiadne topánky.“ Isaac jej opatrne zdvihol nohy. „Päty má škaredo doráňané.“

„Ťahali ju naboso,“ povedala Erika a pri pohľade na dievčinine nohy sa striasla. Boli rozodraté a pod škrabancami bolo jasne viditeľné ružovkasté mäso.

„Jeden z našich potápačov vytiahol z vody toto.“ Isaac podal Erike malé priehľadné plastové vrečko. Obsahovalo vodičský preukaz. Prezerali si fotografiu a na okamih zavládlo ticho.

„Je to dosť pôsobivá fotka. Ako keby tu bola s nami a dívala sa na nás zo záhrobia,“ poznamenal Peterson.

Erika mu v duchu dala za pravdu. Na fotografiách z dokladov sú oči často zahmlené alebo sa človek hľadiaci do reflektorov pozerá mierne vyplašene, ale Andrein pohľad bol priamy a sebavedomý.

„Bože,“ poznamenala Erika, keď pohľadom sklĺzla z fotografie na Andreinu mŕtvolu ležiacu na nosidlách – oči mala vypúlené a telo špinavé. „Ako dlho vám potrvá určiť presnú príčinu smrti?“

„Zatiaľ som vám povedal dosť, aby ste mohli začať. Budem musieť urobiť pitvu,“ odpovedal Isaac.

„Ktorú vykonáte dnes,“ povedala Erika a nespúšťala z neho pohľad.

„Áno. Dnes,“ prisvedčil Isaac.

Areál okolo forenzného stanu bol tichý. Prestal padať sneh a skupina uniformovaných policajtov mlčky prečesávala okolie jazera. Ako sa brodili závejmi, tmavé nohavice sa im farbili na bielo.

Erika vytiahla telefón, aby zavolała Marsha. „Pane, je to Andrea Douglas-Brownová,“ povedala.

Chvíľu bolo ticho.

„Do riti.“

„Práve si idem pohovoriť s mladíkom, ktorý ju našiel, a potom pôjdem informovať rodičov,“ povedala Erika.

„Čo si o tom myslíte, Fosterová?“

„Bezpochyby ide o vraždu, možnože došlo k znásilneniu. Bola uškrtená alebo utopená. Všetko, čo mám, oznámim na stanici.“

„Máme nejakých podozrivých?“

„Nie, pane. Vezmem to poporiadku. Najskôr musíme zabezpečiť formálnu identifikáciu s rodinou. Keď forenzné oddelenie skončí na mieste činu, ihneď sa vykoná pitva, takže vás budem informovať o ďalších opatreniach.“

„Keby som mohol médiám oznámiť, že máme podozrivého...“ začal Marsh.

„Áno, pane. Ja viem. Našou prioritou vo vyšetrovaní je ale teraz sa porozprávať s rodinou. Existuje reálna možnosť, že svojho vraha poznala. Nie sú žiadni svedkovia jej zmiznutia, nikto nevidel, že by ju niekto uniesol. Možnože sa s vrahom stretla tu.“

„Fosterová, spomaľte trochu. Nesnažte sa trvať na predpoklade, že sa tam Andrea mala s niekým stretnúť kvôli tomu, aby si proste len užila.“

„Nikdy som nepovedala, že sa mala s niekým stretnúť, aby si...“

„Nezabudnite, že tu ide o vážnú rodinu, ktorá...“

„Pane, s tým som sa už stretla.“

„Áno. Ale uvedomte si, s kým máte dočinenia.“

„So smútiacou rodinou. A musím im položiť obvyklé otázky, pane.“

„Áno, ale toto je rozkaz: Konajte opatrne.“

Keď Erika ukončila hovor, zamyslela sa nad Marshovým postojom. Jedna z vecí, ktorou na Británii opovrhovala, bol jej systém spoločenských tried. Zdalo sa, že aj keď ide o vyšetrovanie vraždy, Marsh by si pre rodinu predstavoval určité VIP zaobchádzanie.

Mossová a Peterson sa vynorili zo stanu spolu s uniformovaným policajtom a spoločne potom prešli okolo jazera a cez potopenú záhradu. Erika sa sama seba v duchu pýtala, či sochy nevidiacim pohľadom sledovali, ako niekto okolo nich ťahá Andreu, ktorá kričí, aby si zachránila život.

Vysielačka na chlopni policajta, ktorý ich sprevádzal, zavrčala. „Práve sme v živom plote na London Road objavili malú ružovú kabelku,“ oznámil plechovo znejúci hlas.

„Ktorým smerom je London Road?“ spýtala sa Erika.

„Je to hlavná ulica,“ povedal policajt a ukázal smerom k stromoradiu.

Po mesiacoch nečinnosti sa Erika snažila svoj mozog uviesť opäť do chodu. Zakaždým, keď zavrela oči, videla Andreino mŕtve telo, doškriabanú a pomliaždenú kožu a doširoka otvorené oči. Pri vyšetrovaní vraždy existuje veľa premenných veličín. V priemerne veľkom dome by forenzné oddelenie mohlo pracovať celé dni, ale v tomto prípade sa miesto činu potenciálne rozprestieralo na sedemnástich hektároch, s dôkazmi rozhádzanými na verejne dostupných miestach a uväznenými pod hrubou vrstvou snehu.

„Prineste ju k sanitke do Návštevníckeho centra,“ povedala Erika policajtovi, ktorý náhlivo odišiel. O chvíľu sa spolu s Mossovou a Petersonom vynorila spoza živého plotu. Na úpätí mierne zasneženého svahu stála futuristická sklenená krabica Návštevníckeho centra. Na